

Intelem

Derűs István

édes gyökerek nedvéből
igaz szerelem
nem születik meg

lobog a láng
az idő kovája
elkopik ugye

fájdalomból ne
építs palotát
szétpergő homokra

fiatalságod mint
harmatcsöpp
tündöklök s fölszárad

vadgesztenye ágairól
lehullanak a bizalom
sárguló, rőt levelei

nem az az igaz
ami vakít és fényes
gyógyít az is ami penészes

barna szemeid
kávéja eltűnik
egyszer az idővel

az estnek vörös
játékos fénye
voltál s nem vagy

éljél vagy ne éljél
akár visszajöhetsz
tartózkodom a szavazástól

Jóság II.

Derús István

*Egyszer csak szomorú lesz az ember, agyában
hullámok zúgnak, s rémlik
neki, hogy keleten hajnalodni kezd az égalj:
van-e hely neki lepihenni?*

*Egyszer csak szomorú lesz az ember, egy megértő
barátra lel: feketék közt
a legfehérebb néger. Nézik ketten fodrait a víznek,
szavak híján hosszan beszélgetnek...*

*Egyszer csak szomorú lesz az ember, szobrokat
emel tágas terekre, ám
zöld parkok békés csendjébe belopózhat mégis
a végtelenből eltévedt madár.*

*Egyszer csak szomorú lesz az ember, még annál
is szomorúbb: a szomorúság megölhet
egy embert; sárgaföldbe leteszik pihenni, ottan
hagyják örökké szomorúnak lenni!*

